

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

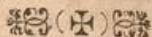
Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXVI. Referuntur quædam alloquia S. Benedicti, & encomium, quo
S. P. noster Ignatius hunc Sanctissimu[m] Patriarcham deprædicavit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

Atis surrexit ex ea sede, & discessit, unā cum illis sanctis Patriarchis, & Angelis, cum quibus eō venerat. Deus sit propter omnia opera sua & misericordias benedictus. Amen.

CAPUT XXVI.

Referuntur quædam alloquia sancti Benedicti, & encomium, quo sanctus Pater noster Ignatius hunc sanctissimum Patriarcham deprædicavit.

In hoc, & sequenti capite sum conatus combinare scripta, quæ licet de alijs quoque loquuntur sanctis Patriarchis, specialiter tamen extollunt favores, quos hæc admirabilis Virgo est affecuta à magno Patre sancto Benedicto, & continent singulares hujus gloriosissimi Patriarchæ prerogativas. Anno igitur sexcentesimo octavo, post enarratas alias gratias, quas die Nativitatis Christi, amabilissimi servatoris nostri, obtinuit à Divina Majestate, subdit sequentia.

Eodem festo Nativitatis vidi ingredientes in meum cubiculum sanctos Patriarchas, S. Benedictum, S. Augustinum, S. Franciscum Assisientem, & S. Ignatium de Loyolâ. Omnes advenerunt gloriosissimi, sibi que invicem honorem exhibentes, collocaverunt in medio sanctum Benedictum, & rogaverunt ipsum, ut nomine omnium loqueretur. Ego vehementer extimui, & conata sum non attendere, meque distrahere, nè illos aspicerem. Expectaverunt me satis diu, tandem autem compulsa à Deo, qui me animavit, ac pacavit erubescens, quod à tantis Sanctis tam sæpe visitarer, debui attendere. Et cum omnes consedisent, locutus est sanctus Abbas dicendo: Soror, hodie venimus, ut tibi apprecaremur felicia festa nomine Dei, & nostro: sint ea tibi quàm sanctissima. Nimia es in tuis timoribus, & absque causa. Redarguit me idcirco modicum, & elevatis ad cælum oculis, atque compositis manibus, dixit: hi Sancti, & ego, optimè novimus, te bene ac securè procedere; Deus nobis revelavit, & manifestavit magnas gratias, quas tibi confert, non habes quod metuas. Addidit

præterea alia ad idem propositum, & discelsurus assurgendo dedit mihi nomine omnium suam sanctam benedictionem. Itine verò, gloriosi Sancti, dixi tum ego, cogitatis abire, ut mihi nihil largiamini? Fuit id, responderunt, dabimus tibi libentissimè quod petis. Confederunt rursus, & ego flexi genua, atque extendi linteum, quo me velut succinctorio vidi circumdatam. Sanctus Abbas in illud conjecit multas margaritas, & gemmas diversorum colorum, idemque fecerunt ceteri Sancti, dicentes: hos thesauros distribuamus inter tuas amicas, & nos, quod ego feci cum magno solatio, dedi que inde omnibus, quas amicas habebam in Monasterio, quod vocatur à Matre Dei, & in altero dicto de las Huelgas, atque reliquis secularibus, à quibus fueram rogata, ut eas his festis Deo commendarem. Sic Sancti discesserunt. Postea intellexi, quod isti pretiosi lapides significaverint virtutes, & gratias spirituales, quibus me Deus ex sua misericordia ditat, & meas amicas. Ipse sit benedictus. Amen.

Longè admirabilior est eventus, quem nunc referam, & sermo ab eodem Sancto ad illam habitus, anno sexcentesimo trigésimo, quæ tum est colligere ex numero chartarum, quæ ab ea describitur.

Verfabar cum Deo, vacans meis consuetis exercitijs, eramque tum tota sepulta in profunda cognitione meæ vilitatis, & ardentè optabam magis magisque placere Deo. Occupavit me affectus, sicut solitas, audiendæ cuiuspiam concionis, quod solatio multis annis careo, cum propter meos continuos morbos nequeam adire templum. Verum conformavi me cum Divina voluntate, & excussi hanc imaginem.

tionem, insistendo meo exercitio. Interim vidi tanquam eminus advenientes Beatos Patriarchas, S. Benedictum, S. Dominicum, & S. Ignatium de Loyola, atque alios Sanctos ex tribus Religiosis Ordinibus sanctissimorum Patriarcharum. Omnes procedebant associati Angelis Dei. Hoc modo appropinquaverunt loco, in quo eram. Atque Beatus Benedictus subito, comitantibus ipsum, & honorantibus duobus sanctis Patriarchis, se collocavit in quadam mystica sella, & alij duo Sancti utrinque in alijs aliquantò demissioribus. Ceteri Sancti, ex eo sacro comitatu, confederunt in longa & pereleganti sede, quæ erat instar scamni, quamvis aliam habuerit formam. Angeli Dei veluti stabant, circumdantes illud theatrum, & beatas animas eorumdem Sanctorum.

Mea anima plurimum mirabatur, dum hæc omnia spectaret: profecta sum tamen inter meos timores, quoad potui, meam orationem & exercitium, adeo ut paulatim, & quodammodo naturaliter mentem aliò converterim, fuerimque aliquamdiu immemor mysterij, quod Deus meis oculis objecerat. Adverti deinde meam incuriam, & obstupui, quod me ita potuerim abstrahere. Tum mihi gloriosus Sanctus Benedictus valde amanter dixit: Anima, fuisti naturaliter distracta, & ego cum omnibus his Sanctis, ac Angelis, qui sunt mecum, te libenter præstolati sumus. Fui enim exhilaratus, & gavisus sum in Domino, te, dum à Divina Majestate elevaris ad tam sublimem statum spiritus, simul peragere opera naturalia, ut proinde Deus sit glorificandus & honorandus, quod cōdiderit creaturam, eumque in modum formaverit, ut intenta functionibus suæ naturæ, nihilominus etiam adeo sublimi atque elevato spiritu operetur, ideoque magis videatur esse Angelus, quam homo, conjungente Deo in una creatura, per suam bonitatem, & infinitam potentiam, duo prorsus opposita, ita ut alterum non vincatur ab altero: quanquam natura & vita tua sit jam propemodum miraculosa, quod tibi, Anima, si meministi, à Deo ali-

quoties dictum est. Audivi, quæ mihi à Sancto dicebantur, & quia sum semper, atque tunc amplius fui immerfa meæ miseræ sordibus, quamvis ea audiverim, non multum tamen observavi, quasque ceterorum oblita, solum dixi: Benedicte Sancte, ignosce mihi, quod fuerim tam incircumspecta, ut essem immemor tuæ præsentis, quia sum usque adeo vilis & imperfecta creatura. Bene, respondit Sanctus, bene dicis, Anima, bene; & ego gaudeo in Domino, omnesque mei sancti Socij, & Angeli, quod humilem tuum audiamus affectum: sed nunc attende, quia venio, ut te nomine Dei breviter alloquar, ad te consolandam & recreandam. Tum formatâ cruce in sua fronte, ore, & pectore ita quam gravissimè, & magno spiritu dixit:

Anima, sancta Ecclesia à Spiritu Sancto illuminata, nobis instituit gloriosissimam festivitatem Divini Verbi, in visceribus virgineis sanctissimæ suæ Matris Incarnati, pro salute & redemptione totius generis humani. Natus est Dei Filius ex hac sacratissima Domina nostra, involutus vilibus fascijs, & reclinatus in præsepio, conversatus est cum hominibus triginta tribus annis, patrando mirabilia, & Divina opera; cumque magno & infinito amore dilexisset suos, usque in finem dilexit eos, exhibito immensæ suæ charitatis extremo excessu, dum eorundem causâ est mortuus; quod ipsum fecisset, si vel unus fuisset redimendus: eoque enim est progressa magnitudo amoris ipsius, & ardentis charitatis. Neque infinitæ ejusdem bonitati fuit satisfactum, nisi etiam cum illis maneret usque ad consummationem sæculi, tectus velo Sacramentalium specierum. Dixit siquidem idem Dominus, hominem à se fuisse sic dilectum, quod aliqui, imò multi de longè veniant, ac indigeant subsidio, virtute, atque confortatione Divini Sacramenti Eucharistiæ, nè deficiant & pereant in via. Fuit quoque Redemptor noster comprehensus, flagellatus, & fortiter ad columnam alligatus: cum autem hæc verba diceret gloriosus Patriarcha Sanctus Benedictus, & elevaret oculos ad cælum, passus

passus est in altissima contemplatione velut ecstasim, ceteri verò Sancti, ibi praesentes, inclinaverunt sua capita. Paulò post Sanctus continuavit suum sermonem, dicendo: Fuit iste Dominus crudelissimè spinis coronatus, & postquam bajulavit crucem, cui erat affigendus, est crucifixus inter summos suæ sacratissimæ Humanitatis dolores & angustias: in cruce obiit, & cum clamore valido tradidit suo sacratissimo Patri Divinum suum spiritum, parefaciendo omnibus aditum ad cælum, quicumque hoc magno & pretioso remedio vellent bene uti. Tum sanctus Abbas, coniectis in me oculis, dixit ardenti affectu: Anima, roga instantissimè & ferventissimè Deum & Dominum Majestatis, ut hæc tam cœlestia & Divina Mysteria passionis & mortis, Redemptoris & Servatoris nostri Jesu Christi abundantissimā suā gratiā imprimat & obliget in animabus, & cordibus Fidelium, quò se propterea ipsi exhibeant gratos, eique serviant, & eundem ament, hic per gratiam, ac deinde perpetuò in gloria. Amen.

Simul atque gloriosissimus Sanctus finivit hunc Divinum & admirandum sermonem, surrexit, unaque ceteri Sancti, qui aderant, & impertiendo mihi, omnibusque rebus, quæ reperiebantur in meo paupere cubiculo, suam sanctam benedictionem, discessit cum ea pompa, quæ venerat, relinquens me affluentem solatio, & confortatam in Domino, qui sit in æternum propter omnia opera sua & misericordias benedictus. Amen.

Licet sequens visio multa, & miranda alia concernat mysteria, quia tamen etiam breve continet alloquium gloriosi sancti Benedicti, una cum illustri elogio, quo sanctus Pater noster Ignatius de Loyola magnum hunc honoravit Patriarcham, visum mihi est eam hoc loco referre. Accidit autem, quantum ex ordine, quo chartæ sunt numeratæ, colligitur, paucis ante præcedentem visionem diebus. Loquitur porro venerabilis Virgo hunc in modum.

Sensu ardentem in mea anima affectus, & extraordinaria desideria, conformandi me in omnibus, & per omnia, cum Divi-

na voluntate. Dum ijs ferverem, audiivi cœlestem & suavissimum sonum multarum campanarum, quarum metallum erat purissimum aurum. Huic dulci sono accedebat admirabilis & divina musica Angelorum, consonantissimis suis instrumentis laudantium magnum Deum nostrum, in ea cœlesti Jerosolyma. Licet verò obstupescerem audiendo amabilissimam illam harmoniam, nihilominus propter solitos meos timores me conabar abstrahere, & pro viribus continuare meum ordinarium exercitium. Disponente tamen ita rem Deo, sui coacta attendere mysterio, quod mihi Divina Majestas volebat exhibere, ita ut id nullo modo, quantumcunque tergiversarer, potuerim evitare.

Vidi igitur descendentes ex ea cœlesti Civitate associatos Angelos, miro ordine, & elegantissimè ornatos, ferentes in manibus splendidissima vexilla. In medio hujus pompæ progrediebatur venustissimus sanctus Archangelus Gabriel, admirabiliter refulgens, qui habebat in manu longè pulchrius & excellentius vexillum, quàm ceteri, atque dum illud agitaret, vidi ex eo profluentes lucidissimos radios, propter quos multi dæmones, in aère discursantes, conterriti, ac tremebundi sese subdixerunt, & absconderunt. Quando hæc sacra pompa pervenit ad terram, vidi quasi in ipsius fine venientem singulari conspicuam majestatem, cum comitatu Angelorum, sacratissimam Virginem Mariam Dominam nostram, quæ portabat in ulnis suum sanctissimum Filium, in specie pueruli, qui erat Sole pulchrior & splendidior. Comitabatur hanc Dominam, dextrum ipsius latus stipando, gloriosus Sanctus Joachimus ejus Pater, & à sinistrisibat beatus illius Sponsus Sanctus Josephus. Veniebant quoque comites hujus magni mysterij, eique inservientes multæ Animæ beatæ, & Sancti, ex quibus paucos aliquos agnovi, præsertim gloriosum Sanctum Benedictum, & S. Ignatium de Loyola, Patriarcham Societatis Jesu. Hoc ordine advenit sacer iste comitatus ad meum pauperem angulum, & ego obstupescere, & procubui vererecundabar, atque turbabar. Procului & pro-

& prostravi me toto affectu mei cordis, ac audiui Cellissimam Reginam cœli, quæ ad me accedens, & præ se ferens teneritudinem ac amorem, mihi dixit: Anima, & creatura Dei, ipse sit tecum, sequere tibi donet cum magna plenitudine gratiæ. Surge Anima, & adora tuum Deum, quem in meis ulnis gero. Verum ego, quia eram prostrata, & à me præ admiratione quasi abalienata, difficulter poteram surgere. Tum sancti Angeli Dei, ex Divina voluntate, me admirabiliter, & in momento pretiosis exornatam vestibus elevaverunt, atque ego provoluta in genua, & iunctis manibus adoravi meum Deum, cum magna reverentia ac devotione. Hoc facto accessit illa sacratissima Domina, cum duobus ijs Sanctis, stipantibus ipsius latera, deditque mihi osculandos pedes, manus, & vestes summi illius Domini, quem in suis ulnis ferebat. Dum id facerem, adverti, quod gloriosus sanctus Joachimus, fortunatus ipsius Pater, manu attigerit humeros illius magnæ Domini, suæ filia, quasi eandem vellet ad me propius admove-
re, ut ijs delicijs fruerer melius. Miri fuerunt, & specialissimi effectus, quos tum mea anima sensit, tanquam repleta Deo, & arctissime suo Domino unita. Rapta sum subito in ecstasim, objiciente se oculis meis quodam velut velo, seu nubecula, quæ maximo suo splendore mihi obte-
xit mysterium, quod videram.

Alij tamen Sancti mihi non disparuerunt, qui advenerant in eo sacro comitatu,

præsertim duo Sancti Patriarchæ, S. Benedictus, & S. Ignatius de Loyola. Tunc mihi S. Benedictus nomine omnium admirando, plurimumque æstimabili modo dixit hæc verba; imprimendo illa meæ animæ, in eaque producendo stupendos effectus: Anima & creatura Dei, exhibe te gratissimam tuo Deo & Domino, atque age illi infinitas gratias, quod tibi tam magna & singularia, adeoque extraordinaria beneficia præstiterit ac præster, ex mera sua bonitate, tæque ex pura sua gratia dispo-
suerit, & reddiderit pacem, ad ea suscipienda. Nunc autem vale, & quiesce in tuo Deo. Deinde gloriosus Sanctus Ignatius de Loyola quædam protulit, in magnam cedentia laudem Sancti Benedicti, quia tangendo ipsum manu, ad me conversus dixit: Ecce, Anima, Deus hunc sanctissimum virum summi facit, habet illum sibi valde vicinum. Ità locutus est S. Ignatius, & post hoc mihi omnes valedixerunt, atque abiverunt.

Finita hac totâ visione sum passa profundam ecstasim, & quando ex raptu ad me redivi, magnas Deo gratias egi pro talibus operibus infinitæ ipsius misericordiæ & bonitatis. In ista admiratione & affectibus perseveravi multis diebus, specialiter verò verba gloriosi Sancti Benedicti adeò firmiter inhaeserunt meæ animæ, tanta & tam singularia in me operando, ut illorum nunquam possim oblivisci.

Deus sit in æternum benedictus.

CAPUT XXVII.

Revelat illi Deus, per Venerabilem Patrem Ludovicum de Ponte, quandam S. Benedicti, inter cæteros Religionum Patriarchas, eminentiam. Dicit ipsi gloriosissimus Sanctus, ut curet fieri illius effigiem. Insinuatur nonnihil de admirabili gloria Sancti Bernardi.

Quicquid præcedentia capita attente legerit, observabit, nunquam hanc Venerabilem Virginem fuisse locutam de Sanctis Religionum Patriarchis, quin primo

semper loco nominaret gloriosum S. Benedictum, eò quod in illo aliquid observaret, quod ipsum hoc in genere cæteris omnibus redderet superiorem. Intelligamus nunc quia in re hæc veritas fundetur, ex visione, quam habuit An. 1629, 10. Iunii, & his verbis describit.

Vita Mar. de Escobar Pars II.

P

In